

Koledy v mělnickém kostele sv. Petra a Pavla

Také letos zve proboštství všechny věřící a zájemce na společnou oslavu Vánoc na Vánoční koncert koled, který se uskuteční dne 25. prosince v 16.00 hod v kostele sv. Petra a Pavla. Všichni, kdo mají zájem zpívat nebo jenom poslouchat, jsou vítáni.

Zpívat budou:

Vlasta Šamanová – soprán,
Jana Grossová – alt,
Vladimír Hradec – varhany.

Vstup je zdarma.

Vladimír Hradec, varhaník

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

zve na:

- Adventní koncert

v neděli 4. prosince od 16 hodin v kostele sv. Petra a Pavla.

Pražský žestový soubor Aleš Bárta - varhany

- Varhanní půlhodinku

ve čtvrtek 15. prosince od 17 hodin v kostele sv. Petra a Pavla.

František Šťastný - varhany

Srdečně zveme.

Římskokatolická farnost Záboří

zve na

ADVENTNÍ KONCERT

který se uskuteční
v neděli 11. prosince.
Začátek v 15 hodin.
Srdečně zveme.

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Vánoční pořad bohoslužeb v Mělníku a okolí v roce 2016

24. prosince (sobota) – štědrý den:

- 16.00 - „půlnoční“ mše sv. pro děti - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)
- 22.00 - půlnoční mše sv. - kostel Narození Panny Marie v Záboří
- 22.00 - půlnoční mše sv. - kostel sv. Václava ve Vysoké
- 24.00 - půlnoční mše sv. - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)

25. prosince (neděle) - Slavnost Narození Páně:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)
- 9.30 - kostel sv. Václava ve Vysoké
- 11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří

26. prosince (pondělí) - Slavnost sv. Štěpána prvomučedníka:

- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)

30. prosince (pátek) - Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa:

- 18.00 - kostel kapucínů (Nám. Míru)

31. prosince (sobota) - poděkování a prosba o Boží pomoc do nového roku:

- 16.00 - kostel kapucínů (Nám. Míru)

1. ledna 2016 (neděle) - Slavnost Matky Boží, Panny Marie:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)
- 9.30 - kostel sv. Václava ve Vysoké
- 11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří

7. ledna 2016 (sobota):

- 17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké

8. ledna 2016 (neděle) - Slavnost Zjevení Páně:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)
- 11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří
- 18.00 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

**Přijď, Pane Ježíši, ty, kterého národy očekávají,
a potěš nás svou blízkostí.**

**Přijď ty, lesku Boží nádhery, ty, sílo a moudrosti Boží:
Proměň noc našeho života v den a dej světlo našim očím. Amen**

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

1. adventní neděle letos připadá na 27.11.

Roční okruh církevních svátků se nazývá církevní rok. Jeho části zpřítomňují liturgickým slavením jednotlivé etapy dějin spásy.

Nový církevní rok začíná první adventní nedělí. Název pochází z latinského slova „adventus“ (příchod). V křesťanském smyslu slova tento výraz označuje příchod Mesiáše, který se uskutečnil narozením Ježíše Krista a slaví se o Vánocích (25.12.). V adventu se křesťané vžívají do atmosféry dlouhé přípravy na první příchod Vykupitele do lidských dějin a zároveň ožívají touhu po jeho druhém příchodu na konci časů, ale rovněž do svého vlastního života.

Dnes trvá adventní doba 4 neděle před slavností Narození Páně (25.12.). První začátky adventu se objevily v jižní Galii a ve Španělsku koncem 4. století. V průběhu 12. a 13. století se stal advent začátkem nového liturgického roku, který do té doby začínal Vánoce.

V adventní době se při bohoslužbách používá fialová barva a oltáře se nezdobí květinami - na znamení usebranosti a kajícího (s výjimkou 3. adventní neděle, kdy je barva růžová - zdůraznění radostného očekávání). V lidových zvycích je však zdůrazněn i radostný charakter adventu - např. kolední obchůzky, adventní hry či vánoční vytrubování.

Výraznou postavou adventní doby je poslední z řady starozákonních proroků - sv. Jan Křtitel, který je Kristovým bezprostředním předchůdcem. Jde před Ježíšem a vydává mu svědectví svým kázáním, křtem obrácení a nakonec svou mučednickou smrtí.

K předvánoční výzdobě patří již tradičně adventní věnec se čtyřmi svícemi, které se postupně zapalují, takže na konci adventu svítí všechny čtyři. Tento zvyk nepřímo navazuje na židovskou tradici - starou více než 2000 let - slavení svátků světel zvaných Chanuka, které spadají většinou na přelom listopadu a prosince.

Vánoční okruh končí svátkem Křtu Páně, který připadá vždy na neděli po 6. lednu, kdy se slaví slavnost Zjevení Páně neboli lidově svatých Tří králů. Pak následuje první část liturgického mezidobí.

TAK POSUŽTE!

Satan svolal všechny padlé anděly a vyhlásil:

„Svět se mění a my musíme proti Bohu bojovat novými prostředky. Je neefektivní lidem stále zpochybňovat Bibli, Slovo Boží, odlučovat je od víry. Musíme vymyslet něco nového. Především je třeba zabránit vytváření důvěrného vztahu s Kristem. Jakmile s ním naváží spojení, láme se naše moc nad lidmi. Přestaneme jim vytvářet překážky, aby nechodili do kostela a vyznávali svobodně svojí víru. Naopak, necháme jim tuto svobodu, ale zaměříme se na to, aby neměli čas navázat osobní spojení s Kristem. Tohoto cíle dosáhneme snadno, pokud nepřipustíme, aby byli se svým zachránce o samotě. Musíme být po celý den v jejich přítomnosti

a znemožňovat jim toto spojení.”

„Jak toho dosáhnout?“ volali démoni. „Zaměstnávejte je malichernostmi života, soustavně rozptylujte jejich mysl. Nabízejte jim požitky, zábavu, nuťte je k vydáním, ať si půjčují a potom se honí za penězi. Zaplavme je katalogy, reklamami, nabídkami zboží a služeb, falešnými nadějemi apod.”

Jakmile začnou být peníze prvořadé, dosáhli jsme svého cíle. Přesvědčte ženy, že jejich kariéra je přednější než mít děti. Ať nutí své manžele vydělávat stále více, ať si oba myslí, že kariéra je důležitější než rodina. Braňte rodičům trávit čas spolu s dětmi, aby se jejich domov nestal azylem před těžkostmi v jejich životě.

Drážděte jejich smysly, aby neměli čas ani sílu rozjímat, aby nemohli naslouchat tichému Božimu hlasu. Ať mají stále zapnuté rádio, televizi, počítač. Zvyknou si poslouchat naši hudbu i když pojedou autem. Ať ve všech obchodech, restauracích hraje hlasitá hudba. Ta přehluší jejich mysl, nebudou schopni naslouchat jeden druhému a už vůbec ne Kristu. Ať jsou jejich noční stolky plné časopisů, novin, ať tam mají i rádio nebo i televizor. Bombardujte je senzačními zprávami 24 hodin denně.

A nezapomeňte na víkendy. Ať se z práce vracejí rozčilení, vyčerpaní, nespokojení. Nedovolte jim odpočinout si v tichu, vyjít si do přírody, přemýšlet o Božím světě. Ať svojí únavu kompenzují požitky z jídla, povrchní zábavou a hlavně sexem. Ať touží po pastvě pro oči, po tělesné rozkoši, drážděte jejich smyslnost. Namísto do přírody je lákejte na hlučná exotická místa v zahraničí, do zábavních parků, lákejte je do nákupních center namísto do kostelů. Ať se ženou za zábavou, za tělesnými požitky. Dejte jim přesvědčení, že toto je smyslem jejich života. Když se setkají se známými, ať setkání promarní jalovými řečmi o klevetách a senzacích. Ať se zapojí do různých iniciativ, ale ne ve prospěch chudých nebo opuštěných, nešťastných lidí. Přepněte jejich život zbytečnostmi tak, aby neměli čas na modlitbu ani příležitost čerpat potřebnou sílu z Božího slova a ze svátostí.”

Shromáždění skončilo a démoni se nedočkavě rozešli plnit svoje poslání, aby se křesťané předháněli v budování nových organizací, užívání rozkoší a neměli čas na Boha, aby se nestihli sblížit s Kristem, ale aby přebíhali z práce za zábavou, zapomínali na svou rodinu, neměli čas na nic, ani na sebe a už vůbec ne na Boha.

Byl dábel úspěšný? Posuďte sami...

Postřehy z mělnických demonstrací Odvahu k životu

Od dubna 2015 probíhají také na Mělníku demonstrace Odvahu k životu, jejichž cílem je upozornit na bezpráví páchané u nás na nenarozených dětech, na neblahé důsledky umělých potratů pro všechny zúčastněné i na to, že vždy je možné najít lepší východisko než zabít člověka. Tento „malý Pochod pro život“ se koná v prostoru historického jádra města každou poslední sobotu v měsíci od 10 hod. Akce je to malá, ze strany farníků se těší minimální bezprostřední podpoře, nicméně víme, že někteří farníci se za naše demonstrace, jejichž předmětem je mimořádně závažné a také velmi citlivé společenské téma, pravidelně modlí. Jsme za to vděční.

Uplynulý rok a půl nám přinesl několik pozoruhodných zkušeností, o které bychom se rádi podělili. Předně: U kolemjdoucích jsme zaznamenali jak souhlasné, tak odmítavé reakce, nicméně ani jedněch nebylo celkově mnoho. Většina lidí prostě jen projde kolem. Nesouhlasné reakce

kolemjdoucích nemají až na výjimky podobu diskuse nad věcí samou, spíše jde o „střelce“ pseudoargumentů. Stojí-li na transparentu věta »Nechme dětem šanci se narodit«, pak takový střelec např. prohodí: „Myslíte si, že je málo cikánů?“ a svižně pokračuje dál svou cestou. Podobně jiní „argumentují“, že by našim dětem bylo lépe někde u vody, že je v naší zemi bída nebo že zcela pomijíme „práva ženy“. Byli jsme vděční i za možnost poznat mladou ženu vzrušeně hájící potraty ze sociálních důvodů a zároveň své „dobročinné“ prodávání vlastních pohlavních buněk pro účely umělého oplodňování. Ač by to sama nepřiznala, bylo vidět, že ji to rozhodně nečiní vyrovnanou. Její příběh jako by byl zhuštěným obrazem situace celé společnosti.

Lidé si často neuvědomují, že v případě nečekaně těhotné ženy je rozhodnutí pro umělý potrat jen zřídka opravdu svobodné. Ve skutečnosti je to často tak, že na ni někdo tlačí nebo jí prostě jen odmítá poskytnout náležitou oporu. Také tlak různých životních okolností, subjektivních pocitů a časová tíseň (umělé ukončení těhotenství je legální do 12. týdne těhotenství, žena i lékař nezřídka chtějí stihnout tzv. miniinterruptci do 8. týdne) stejně jako zákonem podpořená rutinnost této praxe často sehrají v rozhodování těhotné osudnou roli. Přitom mnohé ženy (a nejen ony) bývají po podstoupeném potratu zaskočeny vážnými psychickými nebo psychosomatickými potížemi. Profesionální psychoterapeuti, kteří se těmto ženám věnují, pracují s tímto stavem jako s posttraumatickou reakcí. O těchto důsledcích interruptcí se, i když jsou odborně popsány, bohužel skoro nemluví. Je to velice smutné, slyšet vyjádření mnohdy zoufalých (bez nadsázky) žen jako: „Proč mi nikdo neřekl, že se budu po tom cítit tak hrozně?“ Linka pomoci Aqua vitae, kterou provozuje Hnutí Pro život ČR, se s takovými příběhy setkává prakticky denně. Zároveň za desetiletí svého působení získala mnohé zkušenosti, že to, co žena zaskočená těhotenstvím obvykle nejvíc potřebuje, je přijetí (především ze strany partnera), klid a bezpečí pro nalezení síly přijmout tuto subjektivně často velice znepokojivou situaci a pro nalezení konkrétní pomoci v okolí.

Problém umělých potratů tedy namnoze není otázkou ženských práv (právo usmrtit nevinnou lidskou osobu totiž neexistuje), ale spíše výsledkem selhání, resp. sobectví mužů-otců a našich zákonodárců. Svým způsobem nejsmutnější reakcí na demonstraci jsou jinak přátelská vyjádření kolemjdoucích v tom smyslu, že se jich téma demonstrace netýká např. proto, že už jsou staří a dítě počít nemohou, nebo proto, že děti mají a na umělém potratu nikdy nebyli. Sotva lze tvrdit, že se toho či onoho občana netýká, jestliže ve státě dochází den co den ke krutému násilí na nejbezbrannějších lidských osobách. Nenarozené děti nejsou vidět, nemohou se nijak bránit, ale navzdory jejich nepatrnosti platí, že jejich usmrcování mimořádně vážným způsobem narušuje zdraví jedinců i celé společnosti, jak to skvěle vystihla Matka Tereza slovy: „Největším ničitelem míru je potrat.“ Je-li tedy na jedné straně jak v přirozeném právu, tak v ústavě naší země zakotveno právo každého člověka na život, zatímco v praxi je jednodušší legálně usmrtit počatou lidskou bytost, než zakročit proti ve městě přemnoženým holubům, pak je povinností každého občana usilovat o změnu takového stavu.

Jistě – není to jednoduché. Demonstrace jako mělnická Odvaha k životu se zdají být beznadějným úsilím. Nelze popřít, že jak tato malá akce, tak i Národní pochod pro život, který se každoročně koná v měsíci březnu v Praze, mají v současných podmínkách mizivou šanci na úspěch ve smyslu rychlého plošného respektování nezadatelného práva nenarozených na život. Nelze popřít ani to, že demonstrace na mělnickém náměstí je pro nás i pro kolemjdoucí z větší části nepříjemná a trapná – ale to neznamená, že taková demonstrace nemá smysl. Vidíme ji jako vhodnou příležitost předat lidem důležité, ale zanedbávané informace a alespoň taktó spoluvytvářet základní předpoklad pro změnu smýšlení. Pro kolemjdoucí jednotlivce může jít o dříve či později velmi užitečné varování, aby se nedopustili nevratné životní chyby, nebo i o nabídku pomoci, pokud jsou jí již zasaženi. A pro nás křesťany je na místě uvědomit si také to, že zlo umělých potratů neničí jen životy a vztahy pozemské, ale že je také velmi těžkým proviněním proti Bohu a svým aktérům může přivodit záhubu i na věčnosti. Nejspíš i proto je součástí aktivit Hnutí Pro život také modlitební iniciativa Modlitby za nejmenší.

Angažovat se v oblasti obrany nenarozených a jejich matek je samozřejmě „choulostivější“ než jiné charitativní aktivity a působí to na rozdíl od nich na mnohé odpudivě. Ale domníváme se, že i takové mohou být projevy milosrdenství. A vzhledem ke své závažnosti a rozšířenosti potratů přímo kolem nás by tento jev měl být zřejmě v popředí naší starosti. Život je vždy dobro, vždyť jeho autorem je Ten, který je nekonečně

dobrý. Proto je potřebné, důstojné a radostné se za tuto skutečnost moci i veřejně postavit.

Lukáš a Marie Snopkovi

Pozn.: Bezplatnou pomoc ženám těhotným i trpícím po potratu poskytuje Linka pomoci Aqua vitae (800 108 000, poradna@linkapomoci.cz, www.linkapomoci.cz).

Co přináší nový vatikánský dokument o pohřbívání?

Dokument v zásadě nepřináší nic podstatně nového. Spíš připomíná zásadní věci a některá stanoviska se snaží aktualizovat s ohledem na současnou situaci v některých zemích. Hlavní myšlenkou celého dokumentu a tedy i jeho jednotlivých stanovisek k různým situacím je zachování úcty k zesnulému a odmítnutí takových postojů a názorů, které nejsou s křesťanstvím slučitelné, jako je nauka o reinkarnaci nebo představa, že smrtí člověk ztrácí svou individualitu a stává se jakousi bezejmennou součástí univerza.

Z chápání úcty k zesnulému a tedy i k jeho tělu (mrtvole), které po smrti mezi námi zůstává, vyplývá také starost, aby místo pohřbu bylo důstojné (tedy hřbitov) a aby bylo také poznatelné, kdo kde je pochován. To umožňuje zachování jednotlivce ve všeobecné paměti (víme, kdo kde je pochován) a věřícího člověka to vybízí k modlitbě za zesnulého. Z těchto důvodů je opakováno doporučení pohřbu do země jako požadavků na zachování úcty k zesnulému nejlépe odpovídajícímu a z tradice vyplívajícího způsobu. Zároveň je opakováno stanovisko z roku 1963, ze kterého se také v praxi vychází, že kremace není „nekřesťanská“, pokud není vyjádřením odporu k církvi nebo není projevem nějakého postoje ke smrti a k člověku, který by byl s křesťanstvím neslučitelný.

Odmítána je jakási „privatizace“ zesnulého. Ten patřil za života nejen nejbližším, ale patřil právě tak do církve a do celé lidské rodiny. Z toho důvodu se odmítá a je zakazováno uchovávat popela zemřelého v domácnosti a samozřejmě jeho dělení mezi příbuzné nebo umísťování do upomínkových předmětů, byť třeba draze zdobených. Jak ale bylo řečeno na tiskové konferenci ve Vatikánu při představení dokumentu, za nedodržení tohoto zákazu nehrozí žádná sankce.

Ještě dodejme, že za největší problém v naší zemi lze dnes považovat masivní rozšíření pohřbů bez obřadu. Nejen, že je to psychohygienicky nevhodný způsob zpracování zármutku po smrti blízkých, ale je to vlastně absence důstojného rozloučení se zesnulým včetně poděkování za přínos, kterým pro druhé byl. Podobá se to odložení opotřebovaného nebo nepotřebného předmětu do kontejneru.